

להלי פרילינג II CUTTER
17.08.2013 -20.06.2013

אוצרת: נוגה דוידסון

במיצב CUTTER, חוטי ניילון ותפירה נמתחים לאורך ולרוחב הגלריה. הם יוצאים משני מקורות-קבוצת חוטים אחת נופלת מהתקרה בלאות מסוימות וקבוצה אחרת מתוחה מתוך דיבלים המסומנים לאורך רישום קיר. הרושם הוא של מעין רישום תלת מימדי של צורה מופשטת המרחפת בחלל כמו מלכודת קורים ענקית, כמו מערכת עצבית בהתקף שקפאה במקום.

העבודה משקפת טמפרמנטים ותפישות עולם שונות בתכלית. רישום הקיר נדמה כמשוואה רבת נתונים, דיאגרמה שמהווה את התשתית לחוקיות על פיה בנויה העבודה. ואולם הפער ניכר בין מערך הצורות הגיאומטריות השבורות שנוצרו בתוך החלל לבין הסכימה המופיעה על הקיר. התוצאה נראית כאילו חלק מהמידע של הנוסחה המתמטית אבד בתהליך והפך לאקראי ומבולגן. כאילו המסר בין נקודה A ל B נקטע באמצע השידור והצורה התפוררה באמצע התהוותה.

ניתן לראות בעבודה כפרשנות פוסט-מינימליסטית במובן זה שהיא מבוססת על חזרתן של צורות גיאומטריות ועל עבודה בגריד ובסכימות. אך זו פרשנות שסוטה במובהק מן הערכים הנוקשים והשכלתניים של מינימליזם אופייני. היא כאוטית, מסתעפת, רבת שכבות, בעלת חומריות חסרת משקל ונראות חמקמקה. הסכימות מקבלות תפנית אינטואיטיבית היוצרת תנועה הלך ושוב בין עבודה בסיסטמה לבין שבירתה, בין הצורך בשליטה לבין היכולת לשחרר צורך זה ולקבל את העובדה כי לא ניתן לשלוט בדבר באופן מוחלט.

כך עבודתה של פרילינג מטשטשת בין פני השטח לבין הסטרוקטורה המבנית של היצירה. נדמה שפרילינג מנטרלת את פני השטח ומבקשת לחדור לתוכי המבנה ולהגדירם כמהות. השלד החשוף נדמה כרוח היצירה, כסימונה בחלל יותר מאשר גופה הפיסי. אולם דווקא משום כך החללים הריקים בעבודה הופכים לסוג של פני שטח- לצורות מוגדרות בעלות נפח והחלל הנגטיבי הופך לפוזיטיבי.

מעניין שהסבך שיצרה מושך את הצופה להתקרב אך בו-זמנית גם מרחיק אותו. הוא אינו מאפשר גישה לתוכו ולכן גם אינו מערב את הצופה בתסבוכת שהוא עד לה. בעבודה מתקיימת סתירה נוספת שכן המערכת שטווחה פרילינג הולכת נגד הגדרתה כ"רשת". לנוכח זמננו המשתפים במיוחד, כאן ניצב הצופה לפני רשת אוטונומית ובלתי חדירה ונשאר מחוצה לה. זוהי מלכודת פרטית ויותר מכך, אם אדם זר אשר לא מכיר את נפתולי העבודה יחדור לתוכה, היא בסכנת קריסה.